

рога, махаше червения фенеръ и знамето, докато чу голѣмъ трѣсъкъ и падна безсилна на земята.

Тя бѣ повдигната отъ майка си, която бѣше оставила болното си дѣтенце и излѣзла разтревожена, когато влакътъ се приближаваше. Видѣла опасността, на която се излагаше дъщеря ѝ, изплашената жена не се помнѣше и започна да се кара на Пиерина и да я бие.

— Лудетино, ти ме изплаши! крѣскаше майката — какъвъ си глупакъ! . . Да вѣрвамъ ли очитѣ си? Ти само по едно чудо се спаси! Ахъ, ти! Ахъ, ти!

Пиерина, като съгледа спрѣлия се влакъ, плачеше и се смѣеше въ едно и сѣщо врѣме. Значи той не е падналъ въ пропастьта? Чудно нѣщо! А тя мислѣше, че сама е паднала заедно съ него въ пропастьта. . . Не, тя била паднала само отъ изнемогване. И не ѝ се вѣрваше, че тя е спасена, че и влакътъ е спасенъ . . .

Въ това врѣме кондукторитѣ разпитваха и искаха да узнаятъ причината на ненадѣйното спирање влака. Пжтницитѣ се вълнуваха, горещѣха се и се сърдѣха дѣто влакътъ се е спрѣлъ изведнажъ, посрѣдъ пжтя и то въ такова врѣме. Тѣ съ шумъ отваряха вратата на вагонитѣ и излизаха, за да узнаятъ причината на тревогата.

— Ето я, ето причината! каза машинистътъ, като сочеше къмъ падналия мостъ. . .

— Но какъ, какъ забѣлѣзахте вие това? И кое ви накара да спрете влака?

— Ето нашата спасителка! каза машинистътъ, като посочи на малката Пиерина. — На нея дължимъ ние всички живота си!

И той разказа, какъ едва въ най-последната минута бѣ забѣлѣзалъ нѣкаква черна сѣнка, която се